

VELO

1/2009

79 Kč, 115 Sk/3,82 EUR

www.iVelo.cz

podporujeme

VIRTUÁLNÍ CYKLISTIKA

sport i zábava

VELO

KOPKA DOBYVATEL

kostarická La Ruta – další skalp dobrodruha

TEST

- maratonské fully
- 29" hardtaily
- zapletená kola dlouhodobě

poprvé v Česku

PRO VTEŘINY

DO AERODYNAMICKÉHO TUNELU

Dobrodružství sedmé, tropické

Extrémního bika Honzu Kopku asi není třeba představovat. Od roku 1996 se popral s řadou akcí, z nichž mnohé se pyšní přízviskem nejtěžší závod světa. Loni pořádně promrzl na závodě napříč Aljaškou, takže není divu, že letos si zvolil opačnou výzvu – kostarický závod La Ruta de los Conquistadores vedoucí napříč tropy Střední Ameriky. Do Jablonce nad Nisou za ním mířím tři dny po příletu, abych ho vytrhl ze stavu ne nepodobného chaosu a donutil jej alespoň pár desítek minut v klidu posedět a podělit se o nový příděl zážitků.

Na místo srazu u jablonecké přehrady Honza přibíhá včas, ale hned se dovídám, že je to víceméně šťastnou náhodou. Během třítydenní nepřítomnosti se nakupila spousta povinností a všechno musí být samozřejmě okamžitě. Aby stihl uzávěrku tohoto Vela – přílet se trefil přesně do ní –, probírá se rychle deseti gigabytey snímků pořízených přítelkyní Yvčou, do noci pak bude dávat dohromady dva snowbiky, které slíbily zítra půjčit prvním zájemcům o tohle u nás nové odvětví cyklistiky. Ale alespoň mám jistotu, že se nezapovídáme až do rána – to se jinak s Honzou stane velmi snadno.

V době rozhovoru je La Ruta 2008 minulostí už čtrnáct dní, ale Honza s Yvčou se vrátili teprve nyní, protože chtěli tuhle zemi ještě trochu lépe poznat. Úplně to nevyšlo a celý pobyt nad rámeček závodu jim propršel. „Byly to takové ty tropické deště, jako když převrátíš kbelík s vodou. Období dešťů sice už skončilo, mělo být sucho a hezky, ale nějak se to tam zrovna převrátilo,“ hodnotí situaci Honza. Pro závod to však bylo obrovské štěstí. Podle organizátorů je prales po takových deštích úplně neprůchodný a závod by musel být zrušen. Řeky, kterých účastníci brodili spousty, se zvednou

o několik metrů a cesty se naplní vodou. Z hlediska počasí byl letošní ročník milosrdný.

O kostarickém závodě věděl Honza už delší dobu, ale až předloni na Idiradu se mu do rukou dostal americký bikový časopis s reportáží. Navíc někteří účastníci putování napříč Aljaškou La Rutu předtím jeli. Plán tak

hodin ráno ve tmě tečou proudy potu. I když jsme měli týden na aklimatizaci, nezvykli jsme si. První týden jsme se také pohybovali v jiné části, kde je klima úplně odlišné. Kostarika má dvanáct druhů klimatu a během závodu jich vystřídáš devět, třeba i v jedné etapě. A s tím se organizmus musí vyrovnávat.

Domácí jsou lehounčí, šlachovití, takové horské blechy. Jezdí výrazně lehčí převody než ostatní, a to i v místech, kde to zdánlivě není potřeba, jedou v sedle – pořád stejně rychle a nehnou ani brvou. To deptá psychicky – není vidět, že by si dávali.

začínal dostávat konkrétnější podobu. Nejdříve myslel, že stihne ještě loňský ročník, ale práce na knížce mu zabraly příliš času, takže musel start v závodě po stopách evropských dobyvatelů ještě o rok posunout.

Kostarické zvláštnosti

I když dorazil do Kostariky s předstihem, místní podnebí ho přeče jen trochu zaskočilo. „Kostarika je prádelna, kde z tebe i v pět

Ještě před závodem jsem však zjistil, že klima nebude jediný nepřítel – jsou tam tak strašné kopce, že si je Američané nebo Evropané vůbec nedokáží představit. Když jsem jel Trans Rockies, myslel jsem, že strmější kopce než ve Skalístých horách nejsou, ale s tím, co je v Kostarice, se to nedá srovnat. Jsou to stoupání, kde se i na 32zubový pastorek vzpíráš na řídítkách a lámeš to třeba hodinu. Když zastavíš, už se nerozjedeš.

A ani to nemusí být technické, může to být třeba asfalt nebo beton, ale ten sklon je takový, že to nevyjedeš. Nejhrůznější profil měla třetí etapa vedoucí přes sopku – 35 kilometrů do kopce, asi až do 3000 m n. m., 35 kilometrů z kopce. Tři hodiny stoupáš, ale pak si neodpočineš ani ve sjezdu. Ten je většinou těžší než výjezd. Jedeš po kamenech a čekáš, kdy ti to ustřelí nebo kdy tě to hodí přes řídítka.

Na Kostarice si prostě užiješ všeho kromě roviny. Já čekal méně šotolinových cest, ale ani ty obtížnost nesnižují. Někdy jsme museli kolo vést i po asfaltu, některé pěšiny zas nebyly pomalu ani schůdné – jedeš třeba úvozem, ve kterém jsou ještě hluboká rozbahněná koryta. Pak chodíš dolů, chodíš po rovině, chodíš nahoru. Jílovité bláto ti všechno zalepí. Brody v takovou chvíli nejsou překážkou, ale vysvobozením.“

Charakteristické podmínky přejí téměř nepřemožitelným domácím. Jsou to trochu jiní profesionálové než ti evropští – na našich závodech by zřejmě neuspěli, stejně tak Evropan nemá šanci tady. Honza se pohyboval i v předních skupinách, takže může srovnávat: „Jsou lehounčí, šlachovití, takové horské ble-

chy. Jezdí výrazně lehčí převody než ostatní, a to i v místech, kde to zdánlivě není potřeba, jedou v sedle – pořád stejně rychle a nehnou ani brvou. To deptá psychicky – není vidět, že by si dávali. Ve druhé etapě, o které říkali, že bude lehčí, i když to samozřejmě nebyla pravda, se startovalo hned do kopce – padesát minut lámání na nejlehčí převod. Viděl jsem, jak se Roberto Heras (silniční ex-profesionál jezdící například za stáj Liberty-Seguros, pozn.) zvedl a zkusil zaútočit. Ale vystřelil jen patnáct metrů před balík, pak si sedl a nechal toho. Kostaričané byli hned u něj, aniž by se

zvedli ze sedla. Je to pořád kostarický závod. Domácích už není většina, ale když ses podíval před startem na oficiální stránky, byla tam anketa, jestli vyhraje domácí závodník, nebo někdo jiný. Cizince netipoval téměř nikdo. Taky to tak dopadlo – první tři byli domácí, čtvrtý byl Dietsch, Heras až šestý.“

Ale La Ruta není jen záležitostí profilů. Na startu se sejdou cyklisté s různými ambicemi – lidé z profesionální špičky, evropské, americké i kostarické, výkonností sportovci, kteří se na podobné akcespecializují, ale i ti, kdo ani moc nezavodí a berou jízdu vysloveně jako výzvu.

Kostarická výzva

La Ruta de los Conquistadores (Cesta dobyvatelů) je jedním z nejtěžších cyklistických závodů světa. Již po šestnácté se letos vydali bikeři po stopách španělského dobyvatele Juana de Cavallóna napříč Střední Amerikou. V cestě jim stály hory, rozbláčené cesty i zrádný prales. Ač má trasa pouze čtyři etapy ve zdánlivě rozumné délce okolo sta kilometrů, stala se i letos nepřemožitelným protivníkem mnoha přihlášených. Výjezdy na třítisícové hory, dlouhé kilometry s kolem na ramenu i nebezpečné jílovité sjezdy vytváří zcela specifické podmínky. Ty nahrávají do karet zkušeným domorodým závodníkům. I když od dvanáctého ročníku, v němž zvítězil

Thomas Frischknecht, popularita La Ruty v zahraničí roste a na startu se objevuje stále více cizinců, je jejich úspěch výjimkou. Letos startoval například Thomas Dietsch a Roberto Heras, ale ani jeden se mezi domácími neprobojoval na stupně vítězů.

La Ruta 2008

1. etapa: Jacó – Ciudad Colón, 115 km
2. etapa: Ciudad Colón – Tres Ríos, 76 km
3. etapa: Tres Ríos – Turrialba, 67 km
4. etapa: Turrialba – Bonita Beach, 125 km

Celková délka 378 km, převýšení přes 12 000 m, průměrná rychlost vítěze přibližně 20 km/h, průměrná rychlost posledního klasifikovaného 9 km/h.

Doña Yvoña

Občanským zaměstnáním Yvony Kotykové je práce na novorozeneckém oddělení, k tomu působí jako sestra u soukromého lékaře. Pro nás je však zajímavější jiná část jejího údělu – díky své odolné nátuře dokáže být Honzovi oporou. Až dosud vždy čekala na nepravděpodobně přicházející zprávy od něj u telefonu nebo počítače, kostarická La Ruta však znamenala změnu. Do Střední Ameriky odletli s Honzou spolu.

Když Honza loni přišel s nápadem, že by ho Yvča mohla na této cestě doprovodit, chytla se ho a ze společné akce byla rázem hotová věc. Bezmocí a strachem o něj si doma v minulých letech užila už dost, tak proč se jednou nepodívat do centra dění. Navíc bylo třeba pořídít fotografie pro Velo a sponzory – snímky přicházely podepsané „jako uměleckým jménem“ doña Yvoña.

Možnosti, které novinářům nabídl pořadatelé, byly neobyčejné – k dispozici měli terénní motorky, čtyřkolky i džípy, v nichž je řidiči vozili po trase. Bohužel do těch nejzajímavějších částí pralesa se na žádném z těchto dopravních prostředků nedalo dostat. I tak ale o dobrodružství nebyla nouze. „První den všichni obsadili čtyřkolky a já jela v džípu sama. Už ve druhé etapě ale nebylo v autě k hnutí a čtyřkolky

jely prázdné. Tak jsem dostala helmu a posadili mě za řídicí. Brzo jsem poznala důvod, proč všichni utekli do aut – mladíci na čtyřkolkách si zřejmě pletli realitu s počítačovou hrou, jezdili jsme všechno smykem, létali vzduchem, záměrně projížděli ty největší kaluže a brody. Držela jsem se jen s vypětím sil, o nějakém focení nemohla být ani řeč.“ Méně štěstí měl její španělský kolega, kterého řidič čtyřkolky v pralesě ztratil a všiml si toho až po pěti kilometrech. Ten už na tento dábský vynález odmítl nastoupit.

Ale ani v džípech se člověk necítil bezpečně. „Jednou se s námi řidič převrátil přes střechu. Zničil jeden bok auta a ulomil zpětné zrcátko. Pak tam s ním běhal a ukazoval ho všem jako trofej. Ptala jsem se, jestli to náhodou nebude vadit sponzorovi, který auta zapůjčil. Smál se, že ne, že se to snadno spraví. A opravdu, druhý den přivezli náš poškrábaný džíp s novým zrcátkem.“ Vyvěst Kostaričana z míry je prý nemožné. „Kolikrát cesta skončila u rozvodněné řeky. Sjelo se tam víc aut, všichni vystoupili a půl hodiny diskutovali, co s tím. Smáli se, rozhazovali rukama, ale že by je to nějak trápilo, to ani omylem. My jsme stáli a čekali, jestli se začne něco dít.“ Prvotní nervozitu ze svěřeného úkolu jí pomohli setřást paradoxně profesionální kolegové, kteří se ukázali jako velmi milí lidé ochotní kdykoli pomoci. Na konci se s novými přáteli jen těžko loučila. Jejich

způsob práce v průběhu závodu však byl přece jen trochu jiný: „Když já jsem pobíhala okolo tratě a udělala dvacet fotek, oni v klidu přijeli, sedli si na bobek, nechali projet pár závodníků, jednou zmáčkli spoušť a zase zmizeli pryč.“ Zatímco ostatní se snažili fotit více čelo, Yvča schválně zdržovala svého řidiče, aby stihla i pomalejší závodníky. V po-

slední etapě se jí díky tomu podařil zajímavý úlovek – vyfotila jezce, který na železničním mostě málem propadl mezi pražci do řeky. „Měnila jsem objektiv, přitom jsme vzhledla a vidím, že místo závodníka je na mostě jenom hlava. Záchranářský pud mě sice nutil vyběhnout na pomoc, ale už se tam vydali

jiní, takže jsem se donutila zůstat v klidu a fotit. Nakonec to dobře dopadlo, byl jen trochu odřený, tak jsme ještě zavtipkovali, že děkuji za pozování.“ Na náročný denní režim s budíčkem ve čtyři hodiny ráno si přivykali těžko. Snažili se chodit dříve spát, ale než se dostali na hotel, najedli se, připravili na zítřek, bylo třeba i jedenáct hodin. A jestli zvládala při svém vyčerpání nějak pomáhat Honzovi? Prý by jí k tomu ani nepustil. „On je zvyklý si všechno dělat sám, ještě bych mu něco připravila špatně. Užitečná jsem byla snad jen ve chvílích, kdy něco nemohl najít a leželo mu to před nosem. A to se mu stává docela často,“ směje se Yvča. (kk)

Češi se letos postavili na start poprvé, a to překvapivě hned ve čtveřici. Kromě Honzy startoval Radek Šíbl (jeho výkony známe například z Crocodile Trophy či Iron Biku, skončil na vynikajícím devátém místě v celkovém pořadí, když v poslední etapě dojel dokonce čtvrtý), velmi dobře si vedl i Lukáš Mráz lepšící se etapu od etapy a Bohouš Bábora. Je mu přes čtyřicet a závodí teprve dva roky, ale i tak dokázal dojet někde kolem stého místa celkově.

„Všichni jsme si sedli, stali se dobrými kamarády a užili si toho. Většinou ale jezdím na podobné akce sám. Když tam přijedeš s někým, věnuješ mu většinu času. Zato když jsi sám, vytváříš si víc vztahů s ostatními závodníky, které rozvíjíš i v cíli, nenásilně se seznamuješ s novými lidmi. Každý z nich má svůj příběh, svůj osud, a to je z mého pohledu stejně zajímavé jako samotný závod. Stejně tak při extrémních nezabezpečených akcích musíš mluvit s domorodci a i oni ti vypráví své příběhy. V tomhle smyslu pro mě byla La Ruta pouze závod, bylo to zas něco jiného. Ale i v Kostarice jsem zaznamenal příběhy plné lidské síly, které určitě mohou pomoci ostatním. Rozhodně o tom něco napíšu, jen musím vymyslet, jak to budu publikovat – kniha to určitě nebude.“

Ubytování v hotelech je pro dobrodruha Honzova ražení trochu nezvyk. Ve stanech by to ale asi nešlo – určitě ne při zachování současného rázu závodu. „Na to je tam příliš jedovaté havěti – žab, pavouků, prostě všeho. Je tam i malárie a další nemoci, které přenášejí komáři. Ti jsou neaktivnější při svítání a před setměním, takže tento čas není radno trávit venku. Taky potřebuješ klimatizaci

– jinak se kvůli horku a vlhku pořádně nevyšpíš. Nakonec jsme byli ve čtyřech a pětihvězdičkových hotelech, což mě trochu překvapilo. S tím souvisel snad jediný organizační nedostatek – než vždycky rozvezli 400 lidí do mnohdy třeba hodinu jízdy vzdálených hotelů, trvalo to dost dlouho. Já osobně bych byl pro to, aby se spalo ve stanech a podmínky byly co nejtvrďší a nejpřírodnější, ale pořadatelé by tím pravděpodobně ztratili hodně špičkových profesionálních jezdců, kteří jim dělají velkou reklamu. O tohle asi nechťejí přijít.“

Se smůlou v patách

Nejtěžší okamžiky Honzovi připravila hned první etapa – startovalo se ještě za tmy od moře, rozednilo se až v okamžiku, kdy závodníci sjeli z asfaltu a začali stoupat do hor, ze kte-

řích se následně sjíždělo do rozbahněného pralesa. Jedna chodící pasáž tam měla skoro dvacet kilometrů. Etapa měla měřit 115 km, ale ukázalo se, že je to o deset kilometrů víc. To je při tamních rychlostních průměrech třeba hodina. Spoustu lidí to zlomilo psychicky, zamávalo to ale se všemi. Většinou lidí došlo jídlo i pití, do cíle pak dojížděli dehydratovaní a vysloveně v krizi. Řada z nich nestihla stanovený třináctihodinový limit.

„Také jsem dost trpěl značením. Na začátku říkali, že platí jen zelené šipky s logem La Ruta. Ale dojedeš na křižovatku a tam je zelená šipka bez nápisu a červená s nápisem La Ruta na druhou stranu. Dojeli mě Kostaričané a vydali jsme se po zelené. Ale říkám si, že před námi nevedou stopy, tak se vrátím na rozcestí. Tam už stojí organizátoři a říkají – nejel jsi

dobře, jeď na druhou stranu. Vyrazil jsem tam a potkám dalšího pořadatele na mašině, který říká – jedeš špatně, vrať se. Nebo jedeš po cestě a patnáct kilometrů nevidíš značku. To ti taky moc nepřidá. Ale pak si na to zvykneš. Ptát se domorodců nemá vůbec cenu – mají větší-

pozice pro závěrečný útok. Bylo jasné, že odpadne řada soupeřů, kteří etapáky běžně nejezdí, a Honza jako ultramaratonec měl cestu na stupně otevřenou. „Přestože mi nevyhovovaly studené starty, kdy tě přivezou autobusem pod kopec, dají ti kolo a hned závodíš naplno,

džíp a než jsem jim vysvětlil, že to nejde spravit, deset minut to zkoušeli. Nakonec jsem jim kolo sebral a seřídil přesmykač na prostřední. Ale i z něj to padalo na malý převodník, na kterém to zas moc nedrželo. V posledním kopci jsem to chtěl seřídít definitivně na malý, ale zas u mě zastavili Kostaričané, kteří se opět ochotně pustili do opravy. Taky jim jsem kolo po deseti minutách marného počínání radši sebral a pokračoval dál. Půl hodiny jsem ztratil tím, že jsem někde stál a někdo se mi snažil opravit kolo! Tím jsem nejspíš přišel o vyhlášené páté místo.

K cíli jsem nakonec vyrazil bez přesmykače, což také moc nešlo, protože řetěz pořád přeskakoval nahoru a dolů. Nakonec jsem to přehazoval rukou za jízdy. Jen jednou se mi zasoukal tak, že jsem musel zastavit a bylo to

Na spaní ve stanu je v Kostarice příliš jedovaté havěti – žab, pavouků, prostě všeho. Je tam i malárie a další nemoci, které přenášejí komáři.

nou takovou radost, že k nim někdo přijel, že ti odpoví to, co chceš slyšet. Z dvaceti kilometrů udělají dva, ze dvou cest doporučí tu hezčí, jen aby tě potěšili.“

V dalších dvou etapách se Honza dostal až na čtvrté místo ve své kategorii. To byla ideální

jelo se mi od začátku zázračně dobře. Ale když jsem na prvním kopci chtěl přeřadit na velkou, nešlo to. Napnul jsem lanko bovdenem a zkusil to znovu. Něco cvaklo a řetěz spadnul na nejmenší. Zjistil jsem, že mám stržený šroub v přesmykači. Za chvíli u mě zastavil

P.O. Box 34, pošta 618, 163 00 Praha 6, tel/fax 257 952 068, predplatne@vpress.cz

Outdoor č. 7/08 právě v prodeji

- Cykloturistika v ledovém Finsku
 - Zdraví – úprava vody na cestách
 - Mrtvé hory o Vánocích
 - Přehled – zimní spacáky
 - Hochschwab na sněžnicích
 - Bílá místa Patagonie
 - Jižní Afrika – Dračí hory
 - Strážovské vrchy
 - Za kamzíky do Vídeňských hor
 - Hardangervidda – ledová hrobka
- a jiné pěkné počtení

Ještě více o akci

Na stránkách www.iVelo.cz (případně i www.jankopka.cz) najdete denní zpravodajství Honzy psané ihned po etapách, podrobné mapky tras, kompletní výsledky, fotogalerii či informace o Kostarice.

www.iVelo.cz – více pro vás!

PLAKÁTY HONZY KOPKY

z Kostariky najdete v sekci Stahuj
www.iVelo.cz/stahuj

zrovna v tu nejnevhodnější dobu – podél pobřeží jedeš nuznými vesnicemi, kde je jiné obyvatelstvo, potomci jamajských otroků. Je tam docela vysoká kriminalita, bída, drogy. Když projížděli tři vedoucí závodníci, jeli kolem nich čtyři motorky a stejně do nich najížděli autem. A zrovna v tomhle místě se mi řetěz zaseknul. Několik minut jsem to spravoval – mezi stlučenými kůlnami, před kterými seděli jejich obyvatelé. Docela mě mrzelo, že s sebou nemám foťák. Ale kdybych ho býval vytáhl, možná bych to ani nepřežil. Takhle se nikdo nezvedl. Ale šel z nich strach.“

Z útoku na stupně vítězů tedy nic nezbylo, ale do cíle se Honza dostal. Užil si i jízdu po bývalé banánové železnici, kterou tu kdysi vybudovali kolonizátoři. Když ji porušilo zemětřesení, nechala ji vláda zpustnout. Teď jsou koleje vysypány velkými kameny, šotolinou, někde jsou jen nesjízdné holé pražce.

Adrenalin vyplavují staré mosty, na nichž jsou mezery dost velké na to, aby tudy člověk propadl. A protože pražce v tretrách kloužou, stát se to může.

V poslední etapě se Honza dokonce dočkal vytoženého piva: „Normálně v hospodě ne-

i když jsem tak unavený. Nikdo se nesmíloval. Připravili mi ho, až když už o nic nešlo, a bylo to podle mě jen proto, že byli zvědaví, jestli ho fakt dokážu vypít.“

O dalších plánech do budoucna Honza zatím mlčí. Nevěřím ale, že by žádné neměl.

Ptát se domorodců na směr nemá vůbec cenu – mají většinou takovou radost, že k nim někdo přijel, že ti odpoví to, co chceš slyšet. Z dvaceti kilometrů udělají dva, ze dvou cest doporučí tu hezčí, jen aby tě potěšili.

vypiji víc než dvě, ale při sportu je to někdy jediný zaručený prostředek, jak překonat krizi. V Austrálii jsem na to odjel celý závod a tady v tom vedru by se také hodilo. Všude jsem prosil lidi, aby mi dali pivo, ale všichni se smáli a tleskali, že dokážu být vtipný,

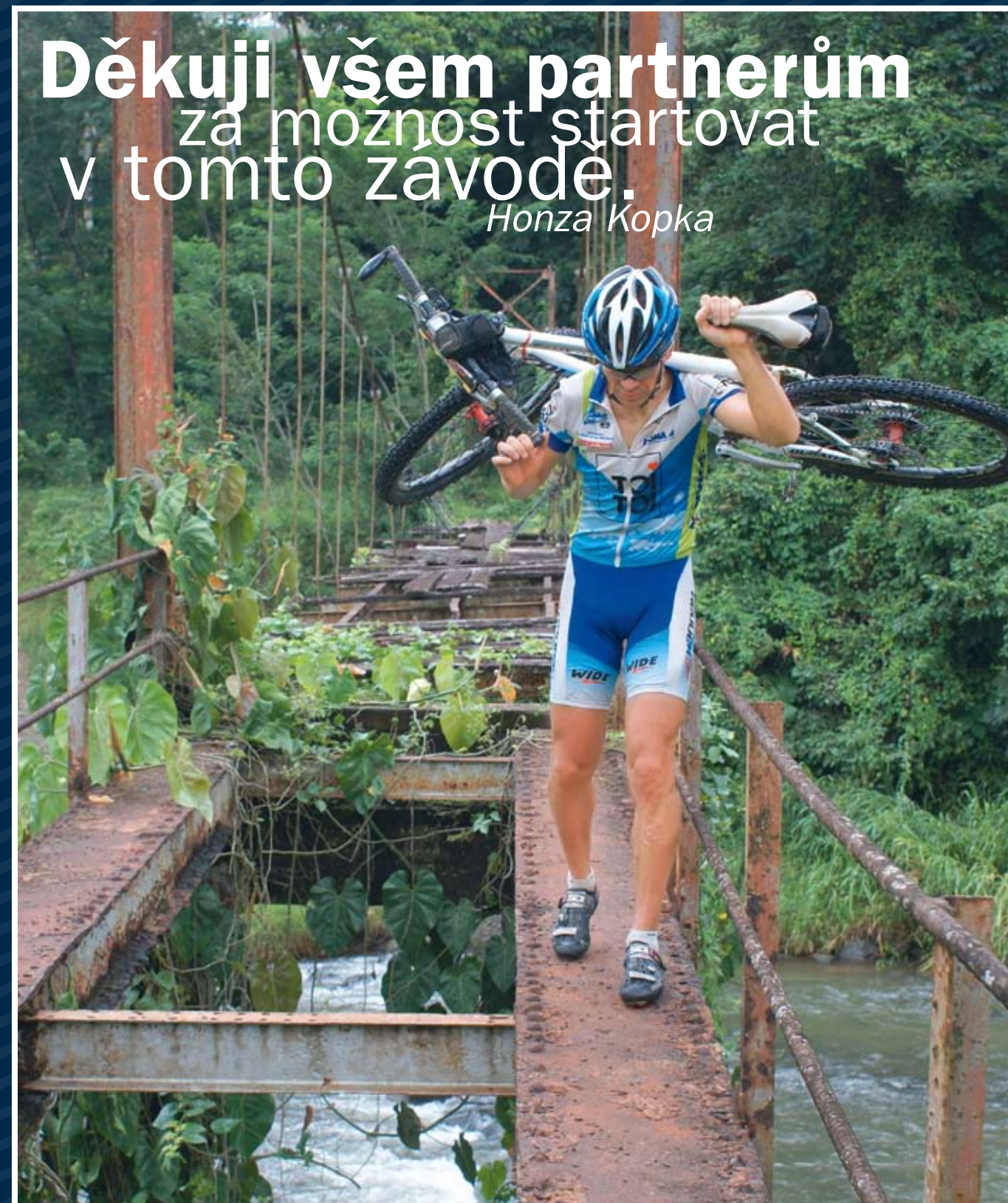
Přes zimu bude půjčovat sněžná kola, pořádat campy sněžného bikování, závody proti psím spřežením a sněžné safari v Laponsku. Ale jakmile roztaje sníh, určitě doma dlouho nevydrží.

Karel Kuchler

Foto: Y. Kotyková, M. Maqueda a La Ruta

Děkuji všem partnerům za možnost startovat v tomto závodě.

Honza Kopka

generální sponzor

CRAFT

HANNAH

KEBEK

BERNARD
Pivo

ISOMA

VELO
TOČIL
PELHŘIMOV

Bramborárna
Třebeň

DURATEC kalas
SPORTSWEAR

Česká Kamenice

tilak

PROPOM
pracovní pomůcky

WIDE

NUTREND

UTB

uvex

SDI

1. IDITAROD

„Závod přes Aljašku je těžký zimou a také tím, že si vezeš všechno s sebou a nemáš žádné spojení s pořadatelem. Je to úplně jiná kategorie – nejbližší lidi jsou třeba několik dnů cesty daleko. Je to jediný závod, kde můžeš umřít, aniž by se o tom někdo dověděl. Mnoho účastníků se s tím nesrovná psychicky a odstoupí ještě před startem. Iditarod je jediný, který o sobě netvrdí, že je nejtěžší na světě, ale podle mě mu to prvenství náleží, i když ortodoxní závodníci možná budou tvrdit, že to ani závod není. Ale na dno si tam stoprocentně sáhneš – psychicky i fyzicky.“

NEJextrémnější EXTRÉMY

Možná jste si toho také všimli – etapáků, které se pyšní přívlastkem „nejtěžší závod světa“, je poslední dobou nějak moc. Kde tedy leží pravda – je to australská Crocodile Trophy, kanadský Trans Rockies, aljašský Iditarod, nebo třeba právě tropická La Ruta? Nebo úplně něco jiného? Koho jiného se zeptat na názor než pokořitele všech těchto klání, člověka, s nímž těžko kdo může poměřovat zkušenosti. Honza Kopka se sice chvíli zdráhá – náročné jsou přece všechny, hlediska hodnocení jsou individuální a každý závodník by prý své pořadí sesta-

vil jinak. Nakonec za sebe ale přece jen jmenuje trojici podniků, které ho stály nejvíce sil.

A jaké závody jsou podle Honzy ty lehčí? Radí k nim třeba Trans Alp, který se jede v poměrně známém prostředí našich sousedů, je organizačně dobře zajištěn a trať je většinou bez problémů sjízdná. Na Trans Rockies jsou sice o něco těžší kopce, více se chodí, ale pořád se o vás v cíli někdo postará.

Karel Kuchler
Foto: archiv

2. GREAT DIVIDE RACE

„Je to 4000 km z Kanady do Mexika, které sice nejedeš vysokou intenzitou, ale pohybuješ se neustále v horách, všechno pro přežití si i zde vezeš s sebou. Jedeš nonstop, spíš sám v divočině, hrozí, že tě podle jídla najde medvěd nebo puma. Je to psychicky hodně náročné – podobně jako na Aljašce nemáš spojení. Tyhle dva závody vyžadují úplně jiný typ člověka než ty ostatní.“

3. CROCODILE TROPHY

„Když jsem jel Crocodile Trophy v roce 2000, byla to jiná trať než ta současná. Jeli jsme napříč celým kontinentem – z jihu na sever. Bylo to 2200 km, měli jsme na to čtrnáct dní, průměrná etapa po odečtení prologu a závěrečného dojezdu tedy měřila 170 km. Překonávali jsme různá klimatická pásma, jeli jsme třeba 200 km v písku, což dokáže tělo odrovnat tak, že jsem se pak nepostavil na nohy. Celou dobu jsme se pohybovali pouze v improvizovaném zázemí, které postupně rozložilo i výkonnostně lepší profesionály. V Austrálii jsi pořád v přírodě – na sluníčku, třeba v šedesáti stupních, bez klimatizace.“

